

GÉCZI JÁNOS

Kentaur

Nem jár, pedig járhatna a vízen.
Már nem az. Már másmilyen.
Korábban, azelőtt, hamarább
teljesen másféle egésznek rémlett
benne a részlet, a darab, a hányad,
s nem ígérte, hogy afféle másik
szóvá alakul. Inkább volt teljes
a töredékében, amivé válhat,
azt nem vesztette magában el.
Részeiben lehetett ép. Zúzatlan
az elemében. Nem pofázik,
ha a teljeset akaró részre vágják,
és azt nem találja meg abban,
aki hitte őt, s tenyérrel nem vágja
háton, mert darabokra szedve
a láthatatlanságba ejti,
mint hidat a hídfő a ködben.

*

A kentaur hány világban él,
ámbár a teste kettő világ,
és a nyelve mindig is a másiké?

Végtére, megvallva, nem ló és ember keveréke.
A halé és asszonyé. Sasé és apostolé.
Mendelé és a Mirabilis jalapáé.

A kentaur mindenkör valami,
ami más. Szemközt van és
csupa-csupa szólítás!

*

Kutyáé és emberé akart volna lenni,
ebben több a szilajság, és nehezebb az altest,
mint a reáillesztett törzs és koponya,
abban több a hűség és a függő tekintet,
de a sors, tudható, ilyen a sors természetete,
közbeszólt, a maga alkatát követve
formázza az átmeneti lényeket.

A kentaur öreg, alkalmatlan a délutánra,
mondja, de egyebet is gondol:
harminchárom év után
már senkit sem lehet megváltani,
mert a bűn, miként a gyapjút a moly,
szétrágja az élő test szövetét.
Erre a korára az embernek narratívája lesz,
elkezd az idő fonalára felfűzni a napokat,
s emlegeti, melyik a hétfő, és melyik a péntek,
de mindannak az akarásától,
ami végtelen és örök, megszabadul.
A kentaurrá válás akként kezdődik,
hogy a kentaur dokumentálja azt, ami.
Együtt kezd élni önmagával,
mint a szeg, amelyet nem vertek bele a fába,
s megelepszik a nedves levegővel,
amely rétegről rétegre bontja a rozsdával el.
Ugyanott élni másként,
mint ahol élni adatott mindaddig, nem lehet.
A test kettőt képvisel ugyan,
de magamagával azonos.
A lélek az, ami dupla lesz,
kezet utánoz, olykor bordát,
hol ezt, hol azt a testrészletet,
mintha, pedig dehogy,
a hozzája tartozónak, a nehezekének
így könnyebb lenne.
Pusztán több lesz idővel,
mint, ami elviselhető.
De mi az, ami,
vakbél a vastagbélből, kizáródik
s begyullad és fáj?
Akad lény, ugyancsak félemben,
aki alul huszadik század,
de fenn felhőkben áll, és sok másik idők darabjaiként
viseli magán az egybeforrást.